

INGE
BOBBY
**SPAAN &
LAMMERS**
DE STILLE VADER

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Inge Spaan & Bobby Lammers
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Robas, Getty Images
Foto auteurs: © Rosoriginal Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 2239 0
ISBN 978 94 027 7877 9 (e-book)
NUR 330
Eerste druk oktober 2026

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Maarten Boers Literary Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

‘Papa?’

Papa is weg. De kleine jongen draait zijn hoofd naar links en dan naar rechts. De regen prikt in zijn ogen en er kriebelt iets aan zijn oor. Hij wil het wegvegen, maar het lukt hem niet om zijn arm te bewegen. Hij knippert een paar keer met zijn ogen, maar alles blijft wazig. Het is zo donker.

‘Papa...’ Zijn stem klinkt vreemd, terwijl hij echt zijn best doet om harder te praten. Het klinkt helemaal niet zoals zijn stem normaal klinkt. Hij ligt op zijn rug tussen hoge planten. Gras prikt in zijn wang. Misschien zijn er ook van die stekelplanten die hij van mama niet mag aanraken.

‘Papa?’ Er komt geen antwoord. Er is alleen regen. En wind. De jongen probeert overeind te komen, maar meteen doet alles heel erg pijn. Het lukt niet. ‘Au.’ Een traan rolt over zijn wang, en nog een en nog een. Zijn tranen zijn heel warm, merkt hij.

Boven zijn hoofd bewegen donkere takken heen en weer. Waar is papa? Ze waren op de fiets, dat weet hij nog. Hij ademt snel. Het doet pijn om adem te halen. En het is zo koud. Hij zat achter op de fiets. Ze waren toch nog gewoon aan het zoeken? Of heeft papa gezegd dat ze verstoppertje zouden doen en is hij dat vergeten? Papa riep iets. Heel hard. Maar hij weet het niet meer.

Hij beweegt iets. Zijn jas is helemaal nat. Hij trekt eraan omdat de rits in zijn hals snijdt. Maar het helpt niet om hem losser te krijgen, het lukt niet goed. Van mama mag hij niet in de regen gaan fietsen. Is papa daarom weggegaan? Is hij snel naar huis gegaan voor droge kleren zodat mama niet merkt dat ze door de regen zijn gefietst?

‘Papa?’ Hij probeert heel stil te liggen zodat hij nog beter kan luisteren. ‘Papa?’ Nog ietsje harder. Niets. Geen stem. Geen papa. Geen fiets. Alleen regen.

Hij slikt, zijn keel doet pijn. ‘Ik ben hier.’ Misschien doen ze toch verstoppertje en kan papa hem niet vinden. ‘Ik ben hier. In het gras.’ Voor de zekerheid.

Het blijft stil. Papa is er niet. Papa zoekt hem niet. Hij is alleen.

Wat is er gebeurd? Hij probeert het zich te herinneren, maar zijn hoofd doet het niet zo goed. Hij weet het echt niet. Hij knippert nog een paar keer met zijn ogen. Er verschijnt een licht ergens tussen het gras en de planten door. Heel kort. De jongen houdt zijn adem in, even maar, want ook dat doet pijn. ‘Papa?’ Het licht verdwijnt weer.

Misschien was het een auto. Of een zaklamp, zo een die hij thuis ook heeft.

Misschien is papa hulp gaan halen. Dat zou kunnen. Dan komen ze zo terug om hem op te halen. Papa weet altijd wat hij moet doen. Als hij is gevallen met voetbal. Als hij buikpijn heeft. Of als hij bang is in het donker. Papa komt altijd terug. Hij moet gewoon wachten.

Hij snikt. Een regendruppel landt precies op het puntje van zijn neus. De kleine jongen sluit zijn ogen. Heel even maar. Om uit te rusten. Het is zo koud en alles doet zo’n pijn. Hij moet gewoon wachten. Dan hoort hij papa straks vanzelf roepen.

1

OSCAR

Deze dag stond al weken rood omcirkeld in Oscar van Rhijns agenda. Eerst voelde het als een bevrijding. Nu het zover is, voelt het vooral zwaar en emotioneel. Het begin van een nieuw leven, zo had hij het genoemd. Een schone installatie, alles wissen en opnieuw beginnen.

Voor de laatste keer bestelt hij eten bij Moksi, zijn vaste afhaalrestaurant aan de Nieuwe Beestenmarkt in Leiden. De Chinees-Surinaamse eigenaren begroeten hem zoals altijd met een glimlach. Ze kennen hem bij naam, weten wat hij wil: chow mein met pittige kip, rundvlees en boontjes. Een bara voor onderweg en een blikje groene Fernandes. Dit keer vraagt hij niet om zijn maaltijd op te warmen. In plaats daarvan neemt hij hem koud mee.

‘Eet smakelijk en tot snel,’ zegt de vrouw achter de toonbank.

Hij glimlacht flauwtjes en rekent af. Geen uitleg, geen afscheid.

Als hij naar buiten loopt, werpt hij een snelle blik op straat. Parkeerhandhavers fietsen voorbij en controleren de auto’s die staan geparkeerd op de laad- en loszones. Hij zwaait vriendelijk. Ze groeten hem en fietsen door. Ze hebben hem en zijn auto herkend. Een oude Alfa Romeo GTV6 uit 1983, flink ouder dan Oscar zelf. De lak glanst alsof hij gisteren uit de fabriek is gereden, elke maand poetst hij zijn koets met zorg, alsof hij hem jong probeert te houden. Comfort heeft hij niet, nul zelfs, maar karakter in overvloed. Het is geen auto, het is een statement.

Na het zien van *Gone in 60 Seconds*, de remake met Nicolas Cage, wist hij het zeker: ooit zou hij zijn eigen Shelby hebben. Dat bleef natuurlijk een jongensdroom, maar het verlangen naar iets met dezelfde ziel bleef hangen. Hij spaarde lang, en na een einde-

loze zoektocht vond hij deze Alfa. Hij heeft hem zelf geïmporteerd uit Duitsland, eigenhandig opgehaald, en er nog geen dag spijt van gehad. Het onderhoud kost hem meer dan verstandig is, de onderdelen zijn schaars en prijzig, maar ze zijn elke euro waard. De stoelen zitten na al die jaren nog als zetels. Alles is nog origineel. Zelfs op de achterbank, met de twee kleine kuipstoeltjes, zit je als een vorst. Het is geen *chick magnet*, maar wel een magneet voor oudere mannen, die vroeger ook zo'n auto wilden, maar hem nooit kochten.

Oscar haalt de sleutel uit zijn jaszak, een dun, ouderwets metalen exemplaar, zonder afstandsbediening of logo, en steekt hem in het slot. Eén klik en het portier gaat open, met dat vertrouwde geluid van echt staal. Hij legt de maaltijd op de bijrijdersstoel en blijft een tijd voor zich uit staren zonder de auto te starten. Molen De Valk tekent zich af aan de herfstlucht, op Bevrijdingsdag is hij altijd mooi versierd in rood-wit-blauw. Hij denkt aan het rumoer van het Leidens Ontzet, hoe de stad dan één groot feest wordt. The Duke, de bar op de hoek waar hij vaak sport keek, zelfs op het toilet hangen er schermen. De avonden met vrienden, de lallende terugtochten naar huis. Zoals vorige week nog met collega's, te veel drank en te veel sterke verhalen.

Hij denkt aan de Rijn, een historische rivierarm die dwars door de stad stroomt. Als kind dacht hij altijd dat de rivier naar hém was vernoemd. Niet andersom. De Van Rhijns moesten wel belangrijk zijn geweest, vond hij, want waarom zou je anders een rivier naar iemand noemen?

Hij kent zijn familie nauwelijks. Zijn vader was al vertrokken voor zijn geboorte. Het enige wat hij van hem weet, is dat hij een klaploper was. Dat had zijn moeder hem altijd verteld. Zijn vertrek had haar pijn gedaan. Ze was er nooit bovenop gekomen. Een andere man was geen optie en ze sprak nooit meer over vroeger, ook niet over opa's of oma's. Hij vulde de gaten zelf op.

Alleen aan zijn oma van moederskant heeft hij nog een vage herinnering. Een jaar of zeven was hij toen ze overleed. Als hij aan haar denkt, ruikt hij stoofpot. Het leek wel alsof ze altijd aan het koken was. Die geur hing in haar huis, doordrenkte de huisraad.

Stoofpot was zijn lievelingseten gebleven, mits goed gemaakt. Zoals bij haar had hij het nooit meer geproefd.

Herinneringen aan de stad dienen zich aan. De Singelloop, waaraan hij deelnam, net voor de finish door zijn enkel ging en met foto en al in het *Leidsch Dagblad* belandde. Zijn vrienden. Zijn eerste vriendinnetje, dat hij in een van de kroegen voor het eerst zoende.

En aan zijn werk. Mishandelingen na het stappen. Steekpartijen. Vermissingen. Een liquidatie, hier vlakbij op de stoep. Het bloed bleef nog weken zichtbaar. De dealertjes die hij elk weekend oppakte. Sommigen klommen langzaam omhoog op de criminele ladder. Sommigen kon hij helpen het rechte pad op te gaan. Anderen lieten het leven.

De stad heeft hem gevormd, maar ook leeggezogen. Misschien had hij eerder aan de bel moeten trekken, maar praten zit niet in zijn DNA.

Kort voor haar overlijden heeft zijn moeder hem een oud fotoalbum gegeven. Het is minstens zo oud als hijzelf. Hij heeft nog niet de tijd genomen om erin te kijken. Of hij dat ooit gaat doen, weet hij niet.

Na haar dood leefde hij in een roes. Bij het leeghalen van haar woning vond hij tot zijn grote verbazing een foto waarop zijn beide ouders staan. Achterop stond een datum geschreven en een plaatsnaam die inmiddels onleesbaar is geworden. Tenminste, hij denkt dat het een plaatsnaam is. De foto is het enige wat hij bewust heeft meegenomen uit haar huis. De rest is naar de kringloop gegaan.

En dan is er Floyd, de zes jaar oude teckel van zijn moeder. Hij woont nu een paar weken bij hem thuis. Ze moeten allebei aan elkaar wennen. Het is een hond met grootheidswaan, hij blaft als een dobermann, heeft de attitude van een vorst en de conditie van een bejaarde. Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen hem naar het asiel te brengen, dus besloot hij Floyds mandje bij hem thuis te zetten. Als Oscar aan het werk was, was Floyd bij zijn vrijgezelle buurvrouw, die al lange tijd een oogje op hem had. Als hij 's avonds laat van zijn dienst thuiskwam, stond ze daar met een te krappe badjas, en zinspeelde ze of hij niet trek had in een afzakkertje. Hoe-

wel hij de signalen opving, ging hij er niet op in. Een relatie was niets voor hem en een onenightstand voelde niet goed.

Voor de verhuizing naar de andere kant van het land heeft hij via de app Petbnb een nieuwe oppas voor Floyd gevonden. Niet dat er veel keus was; deze woonde het dichtst bij zijn nieuwe huis. Wel duur en hij moet zelf eten meegeven. Over de chat klonk ze vriendelijk, beleefd zelfs. Maar beroepsmatig wist hij dat juist dát niets hoefde te betekenen. Achter elke profielfoto met een glimlach kon een verrassing schuilgaan. Deze Rie, zoals ze zichzelf noemde, had überhaupt geen profielfoto. Dat vond hij eigenlijk nog verdachter. Ze had wél een goede review, van viereenhalve hondenpoot. En die was drie jaar oud. Dat zei op zich ook genoeg.

Als puber speelde hij ooit met de gedachte zijn vader te zoeken. Later, toen hij bij de politie werkte, kon hij in de systemen kijken, maar zijn integriteit weerhield hem daarvan. Zijn DNA afstaan aan een commerciële dienst zoals MyHeritage ging hem te ver. OSINT-onderzoek, Open Source Intelligence, leverde niets op. Het enige wat hij wist, was dat zijn vader ergens in het oosten van het land woonde. De tekst achter op de foto zou misschien een aanwijzing kunnen zijn.

Toen Oscar de vacature voor Senior Tactische Opsporing aan de andere kant van het land voorbij zag komen, werd het zaadje geplant. Wat begon als een grap werd al snel serieus.

Een week lang bekeek hij de vacature iedere dag en verdiepte hij zich in het werkgebied. Het zag er vredig uit. Een andere vorm van criminaliteit. Een grotere regio. Iets totaal anders dan de postzegel waarop hij zijn hele carrière werkzaam was geweest. Iedereen verklaarde hem voor gek. Maar de functie was een mooie promotie. En een nieuwe kans.

‘Wat moet jij nou daar, tussen die weilanden?’

‘Je gaat je dood vervelen.’

‘Daar hebben ze geen echte zaken, alleen burenruzies en gestolen fietsen.’

De opmerkingen waren luchtig bedoeld, maar ze bleven hangen. Hij sloot het tabblad. De deadline verstreek. De vacature verdween. Hij had niet gesolliciteerd.

Een week later kwam de vacature opnieuw online. Dat moest een teken zijn. Zonder zijn collega's te informeren stuurde hij een mail.

Tot zijn grote verbazing werd hij uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek. Hij was uren onderweg in zijn Alfa. Hoe verder hij van de stad kwam, hoe rustiger hij werd. De omgeving had een vreemde uitwerking op hem. Alsof hij er eerder was geweest.

Het voelde goed, net als het gesprek dat hij voerde. Aan het accent moest hij wennen. En zij aan zijn rollende r. Op de terugweg werd hij al gebeld. Hij was het geworden. Ze wilden hem graag aan de eenheid toevoegen. Een stedeling die van aanpakken weet, met meer ervaring dan veel van zijn nieuwe collega's. Zijn kijk op het researchewerk zou het niveau kunnen verhogen.

En dus besloot Oscar te vertrekken. Naar de Achterhoek. Zijn appartement kon hij voor een goede prijs verkopen, en voor dat geld kon hij daar een eengezinswoning kopen. Met een voor- en achtertuin, uitzicht op de weilanden en een eigen parkeerplaats.

Hij zucht. Nu is het zover. De eerste dag van de rest van zijn leven. Eerst haalt hij Floyd op bij zijn buurvrouw, daarna vertrekt hij. Met alleen wat herinneringen en de smaak van iets vertrouwds op de rijdersstoel.

Hij start de auto. Even aarzelt de motor, alsof hij zich afvraagt of dit wel een goed idee is.

2

EMILY

Emily van Breemen parkeert haar zwarte Mini Cooper op de parkeerplaats van het buurtschapshuis in Sinderen. Met haar tas over haar schouder, een stapel tijdschriften onder haar arm en de sleutel in haar andere hand, opent ze de deur van Breemen & Brood.

Vandaag is haar lunchroom precies negen maanden open. Nog elke dag is ze trots op haar kleine eetgelegenheid, die in feite het midden houdt tussen een lunchroom en een koffiehuis. Ze had eindeloos pandjes bezichtigd en horecazaken bekeken die ter overname werden aangeboden. Niets voelde zoals het moest zijn. Het was haar vader die voorstelde nieuw te bouwen op een centrale plek in het dorp. Tot dan toe lag het stukje grond naast het dorpshuis braak, een grasveldje van zo'n honderdvijftig vierkante meter. Maar veel meer ruimte had ze ook niet nodig. Het was perfect.

De vergunningen waren snel geregeld, uiteraard wist haar vader de juiste route, en ze had zelf vanaf het allereerste begin een stem gehad in het ontwerp en de inrichting. Nu is het precies zoals ze wil, op één ding na.

Ze legt de tijdschriften op de grote leestafel en schuift de glazen vaas met verse bloemen een stukje opzij. Er valt een blaadje van de lelie, dat ze meteen van tafel pakt om in de prullenbak te gooien. In dezelfde loop zet ze het koffieapparaat aan. Strikt formeel is het een espressomachine, maar ze blijft het opzettelijk koffieapparaat noemen. Ze had nu eenmaal liever de La Marzocco Linea gehad. De ruim vijfduizend euro die dat merk meer kostte zou ze snel terugverdienen, had ze tegengeworpen, maar ze kreeg haar zin niet – dit keer niet.

Met een espresso macchiato neemt ze plaats aan een tweeper-

soonstafeltje tegen de auberginekleurige muur. Het is de enige muur in die kleur, als accent bij de saliegroene en kalkwitte wandverf die voor de rest van de zaak is gebruikt. De licht eikenhouten vloer past er perfect bij. De ruimte was groot genoeg voor de negen kleine tafeltjes, met daarnaast een grote leestafel, met tegen de muur een vaste bank met fluweelgroene bekleding en sierkussens in goud en oker.

Op haar telefoon leest ze het nieuws als er een appje binnenkomt. Ze glimlacht als Sicco's naam in beeld verschijnt.

Vanavond 17.00 uur bij De Boemel? Eten we eerst wat.

Ze opent haar mond om iets te zeggen maar sluit hem weer. Hij weet toch dat ze tot 19.00 uur open is? Een vriend van hem organiseert vanavond een feestje in het bruine café in Winterswijk en natuurlijk heeft ze toegezegd mee te gaan, maar niet al zo vroeg.

Haar vinger blijft boven het scherm hangen als ze heeft getypt dat ze pas na zevenen weg kan bij Breemen & Brood. Ze wist haar tekst. Misschien kan ze Merle vragen? Merle is haar enige medewerker en ze is inmiddels een goede vriendin geworden. De jonge vrouw begon afgelopen september met haar studie in Utrecht, maar is na twee maanden gestopt. Onderwijskunde paste minder goed bij haar dan ze vooraf had gedacht. Pas volgend studiejaar begint ze met psychologie, waardoor ze nu – tot Emily's geluk – flexibel is om te werken.

Laat me even weten.

Geduld is niet Sicco's sterkste punt.

Lijkt me leuk, ik ga proberen of Merle kan afsluiten.

Hierna kiest ze het nummer van haar collega.

Tussen halftwaalf en halfdrie is het in de regel het drukst. Steeds vaker weten dorpsbewoners maar ook mensen uit omliggende

dorpen haar lunchroom te vinden. Er zijn vijf tafeltjes bezet en er komt net een nieuw stel binnen. Inmiddels durft ze het burgemeestersbroodje wel het favoriete gerecht van de kaart te noemen en ze is dan ook niet verbaasd dat de twee mannen aan de tafel in het midden het beiden hebben besteld.

Met twee houten plankjes loopt ze naar het tafeltje. Boven elke tafel hangt een bolvormige, opaalglazen lamp, die een zacht licht verspreidt. Het zorgt voor een warme sfeer, die misschien wel een beetje contrasteert met het zakelijke gesprek dat de heren voeren. Een van hen – degene met een geblokt overhemd – herkent ze uit het dorp. Hij woont aan de Kapelweg, net buiten de bebouwde kom.

‘Ik zeg het je, dat gaat niet lang goed. En dan is hij niet alleen zijn bedrijf kwijt.’ De man van de Kapelweg leunt achterover.

‘Kijk eens aan,’ onderbreekt Emily het gesprek. ‘Ik heb hier twee burgemeestersbroodjes.’

De andere man kijkt haar kort aan en richt zich dan weer tot de geblokte blouse. ‘Wat bedoel je?’

‘Zijn huwelijk gaat er ook aan. Sowieso misschien wel. Heb je dat niet meegekregen?’

Ze heeft het eerste plankje op tafel gezet en loopt om de leren kuipstoel heen. ‘Zo. En nog eentje,’ kondigt ze aan.

‘Ze wonen hier in het dorp, hè? Hij kan nooit alleen in dat huis blijven wonen.’ De man schudt zijn hoofd erbij. ‘Dank je wel,’ zegt hij dan tegen Emily.

Met een bescheiden glimlach knikt ze, voor ze terugloopt naar de ruimte achter de toonbank. Die is op maat gemaakt, van licht eikenhout met een marmeren blad. Onder twee glazen stolpen liggen haverkoeken en zelfgebakken appeltaart. Vanachter de toonbank kan ze het gesprek van de mannen niet volgen, maar dat hoeft ook niet. Ze weet precies over wie het gaat, dat weet iedereen hier in het dorp. Tom en Vera wonen samen met hun zoontje aan het Swanenkamp. Een schattig jochie is hun zoontje, een jaar of zes, zeven denkt ze, met blond haar met wat je net niet krullen noemt, maar al helemaal niet steil. Heeft hij van zijn vader. Zonde voor zo’n kind, dat zijn ouders zo ruziën. Ze kan alleen maar hopen dat hij er niet te veel van mee krijgt.

Haar gedachten worden onderbroken door de telefoon.

‘Breemen & Brood, je spreekt met Emily,’ begint ze vriendelijk.

‘Hoe is het? Loopt het een beetje vandaag?’ Meteen ter zake, zoals ze van hem gewend is.

‘Pap, wat leuk.’ Ze weet dat ze geforceerd klinkt. ‘Het loopt lekker door. Het is lunchtijd, dus ik ben nogal druk eigenlijk. Is er, eh... iets bijzonders?’

‘Ik wilde weten of je Van Kampen al hebt gesproken?’

Van Kampen. De leverancier van de leren kuipstoelen in haar mooie lunchroom, waarvoor ze volgens haar vader veel te veel heeft betaald. ‘Hij belt me deze week terug, zei zijn secretaresse.’

‘Dat zei ze vorige week ook.’

Emily knijpt haar lippen stijf op elkaar. Ze weet donders goed wat haar vader vindt van haar financiële ondernemerskwaliteiten. Maar hij heeft geen verstand van de laatste interieurtrends. Dat zou ze hem willen zeggen, ware het niet dat ze zijn antwoord al kan raden. En dat zijn precies de woorden die ze niet kan gebruiken.